

Szerkesztőség:

Kaposvárott, zárda-utca
Ide küldendő a lap szellemi ré-
szét illető minden közlemény

Megjelenik minden pénteken.

Előfizetési díj:

Egész évre 6 frt — kr
Fél évre 3 frt — kr
Negyedévre 1 frt 50 kr

Egyes számok 10 krért
Hagelmann Károly könyvke-
reskedésében és a kiadó-
hivatalban kaphatók.

NÉP JOG.

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS TÁRSADALMI HETILAP.

Kiadó-hivatal:

Kaposvárott, zárda-utca
Ide czimzendők az előfizetési pén-
zek hirdetések és nyilvántartásai.

Megjelenik minden pénteken.

Előfizetési díj:

Egész évre 6 frt — kr
Fél évre 3 frt — kr
Negyedévre 1 frt 50 kr

Egyes számok 10 krért
Hagelmann Károly könyvke-
reskedésében és a kiadó-
hivatalban kaphatók.

A zsidó-kérdés.

Tehát itt van.

Nem egyesek műve, hanem előjött végzettszerűleg a körülmények különös találgatásánál fogva, előjött a társadalom elpepnyósodásából, mint gőz, mint pára, mint rossz lég, egész vegyesen, s felszállva a légbe, hozhat áldást is, habár villám égiháboru közt megtisztulhat, de lehet véres is.

Melyiké válik? Mit hoz a jövő?

Oroszországból kikergetik őket, s mint tudjuk, az orosz zsidó mind orthodox. — Tisza-Eszlár egy leány eltűnik, a körülmények gyilkosságot mutatnak, ott is orthodoxok voltak együtt, kik tán vallási fanatizmusból öltek, hogy a vér által megtisztulva, új életre ébredjenek.

A kérdéssel leszámolni kell, a végzet intései a felhozott példák.

Az ország népe szegényedik, pusztul, a felső megyék egy része kivándorol, a magyar faj évről-évre fogy, a zsidó évről-évre fokozatosan növekszik, a birtokok tulajdonosai kezeiből kivétnek, s adatik kezükbe cserébe koldusbot, helyébe ilnek a zsidók, a kereskedelem, ipar ugyancsak kezeikbe jutott, az utóbbi ugyan kevésbé, de láttunk-e valaha kérges tenyérrel földet művelő izraelitát? de láttunk-e már harcainkban zsidó hőst? megvédelmezi-e a hazát? harcolt velünk néha kénytelenségéből, mert muszáj volt, mert ki nem kerülhetett, — de ott is a legtöbbjékem volt, egyszer hazája mellett, máskor ellene, a mint s a hol jobban megfizették.

Szabadságot, egyenlőséget adtunk nekik, meg lett az emancipáció; s az eredmény, a tanulság, hogy a szabadság nevében és elveiben, oda adott fegyver, annak ellenében, a miért adatott, szegeztetik. Mert elvük soha sem változik Századok történelme megmutatja, hogy mindig a hata-

lommal tartanak, bármely irányban, de mindig vele, nemzetietlen kormányt, Bach-rendszert ők készek támogatni, mert nekik hazájuk semmi, önző magánérdekük a cél.

Nézetek változhatnak, de ők soha, egymáshoz kapcsolva erősek, hitük összetartja őket, a Talmud védpaizsuk, egymást csak addig gyűlölik, míg a keresztyén közelít, kibékülnek akkor rögtön, hogy osztozzanak a prédán.

Bántsunk csak egyet közülök, egész Európa zsidósága jajveszékésre fakad, megmozdít pénzt, hatalmat, erőt, mindent, hogy hitsorsosán segítjen.

Csoda-e hát, ha sokan úgy vélekednek, hogy ha vétkeztek a szabadság ellen, ha az önrendelkezést nem az öszjő, hanem önző érdekeik védelmére használták, ugy a próba most már elég volt, vissza kell venni tőlük a szabad választási jogot, — a hatalmat nem kell erősíteni, mert ugyis erős.

Nem munkálják a földet véres verejétkkel, el kell tőlük venni a föld megvételi jogát, ha nem tetszett nekik az előrelhaladás, ha németek maradtak testben és lélekben, ha hazánk boldogsága és a hazafiság nekik üres magtárnak tetszett, melyből nem lehetett szákjaikat megtölteni, ugy következzen be azon törvények megváltoztatása, melyekkel nem élni, csak visszaélni tudnak.

Csoda-e, ha naponta növekszik azok száma, kik így vélekednek, gondolják meg azért most a tizenkettedik órában jól a zsidók jobbjai, mit kell cselekedniük, hogy a véleményeket maguk iránt hangolják.

Szalay Imre.

Mi a regale jogtulajdonképe n? e kérdésre (T.) ur a „Somogy“-ban ekként felel: epidemia, cholera, népmérgezés, zsidó gazdagítás, oly büntelep, hol a regale tulajdonosokkal együtt a zsidóságnak fele bünrészes. De hát

ha ez mind igaz, s e felelet igazsága nem máto kezdődik, hogy rimez ez össze azzal, hogy (T.) ur, ki nehezen ma vette a tollat először kezébe, hanem valószínűleg karczolt azzal eleget jobbra, balra, csak ma teszi fel a kérdést s ma találja meg reá a feleletet, midőn a kormány dicsőséges javaslata napfényt látott? azon javaslat, mely szerint az „Epidemia, a cholera, a népmérgezés, a zsidó gazdagítás, az ital mérési versenyek kizárásával mindenféle panacskimérésé“ fentartatik ugyan továbbá is, a kormány bölcsesség és leleményességének nagyobb dicsőségére a szegény termelő és a szerencsétlen fogyasztó közönségnek pedig még nagyobb nyomorgatására, de azzal százhusz millio forint „negociálása“ állana kilátásba. „Üzlet“, „procent“, ugyan nem így rimez az össze? Bizony megérjük, hogy közelebb a szándékolt megváltási (?) tervről elitélő cikket olvassunk, mert hát azóta a bankok azt mondták: nix geschäft!

A megyeház ugynevezett alsó udvarát Psik Lajos kir. ügyész, kerté alakította, ott hol előbb a nagy poros pusztaság még a szemlelőre is komolyá tette annyit eltévedt embertársunk kényszer tartozkodási helyét, ott ma virágos partiek, nyiló rózsák, gondozott zöld gyepek, örvendeztetni a szemet és talán nem egy, még meg nem rögött ebből meriti a reményt s a reményből az erőt, ismét a becsület utjára térni, ezzel hálálván meg legjobban a köztisztelőben álló ügyész urnak emberbaráti gondoskodását, ily körületnek megfelelő a fogház egész berendezése, a szobák tiszták, szellősek, minden rab különös munkához osztatik be, van kosárfonás, szabó és cipész műhely, a fogoly nem ér rá téltelenségben terveket kohlolni, hanem megtanul egy mesterséget, melylyel kiszabadulása után fenntarthatja magát, egyesek a kosárfonásban majdnem művészetig viszik az ügyességet, ha a fogoly beteg, ellátása példás, egyáltalán a kaposvári fogház a legjobb utban van, elérni az e téreni eszményképet nem csak büntetni, de javítani is, ha lehet kifogásunk ez a fogházi ruha ellen volna, az államilag behozott ruhában, szüire alakra vagy más ismerető jelre nézve, különbséget szeretnénk látni a nagyobb és kisebb büntösök között, nem tartanánk károsnak mentül láthatóbb volna köztük a válaszal.

TÁRCZA.

A kit kétszer temettek el.

Az „Üstökös“ legújabb számából.

Nem rém-mesét fogok elmondani. Itthon történt meg az eset. Nem a yankeek zsurnáljaiból Kerestem össze ezeket. Még ég a könyv kisirt szemekben A közel fájdalom miatt, Még nem pihent el a keserv, mely Mindnyájunk szívén átnyilat.

Mindnyájunkén? Nem. Csak sokunkén. Oh, a szív is kétféle már, Egrésze könnyet akkor ejt csak, Ha azzal más kedvébe jár. S azt siratni kit eltemettünk Ma, nem volna józan geséft . . . Palotákba csak napi hírként Jutott be az egész eset.

— Volt nekünk egy szép időnk egyszer, Meleghezó, erős napok. A kinek ép volt keze szive, Az bizony jó munkát kapott. Hozott is a föld — vértől ázva — Egy sokat ígérő csirát: S hogy magba hajtson a szabadság, Dolgoztak ők a hogy bírák.

A sok hős közt volt ő is, a kit Ma takartak a föld alá . . . Hej, gondolom, hogy ennek éltét A hála megaranyozá! Hősen szerzett babérjain csak Csendesesen megpihenhetett . . . Ah nem . . . babérját másnak adta: Hős társainak: im netek!

Szép, nemes tett, könyvet fakasztó. Hm! hanem a vége mi lett!

Megaprehendálta a „sógor“, Hogy magáért ő ugy kitett. — Ah, Herr „Vetter!“ um Gotteswillen, Ön kompromittálá magát! S Kerkápoly, ki házat épít, Sokalja Vetter nyugdíját.

És Lónyay, ki milljomos lesz, Azt meg nem bírja érteni, Hogy a Herr „Vetter“-rel mi szösznek Akadémiát kezdeni? Mi szösznek néki tisztas állás, Naponkint egy vagy két garas? És eltemetik. A ki eddig, Oly dicsőn élt, mit éljen az?

Élve temették el. Szegény hős Megszokta így már a Halált S ennek telkén, — mint Kerkápoly Itt fent, — házat ő is talált. Kicsinyke ház négy deszka-falból . . . Neki oly kényelmes lehet . . . Kicsinyke ház . . . de tovább tartó, Mint azok az emeletek.

Kakas Marozl.

A Morgue utcái rejtély.

Irta: Poe Edgar. Vége.

A ház kapuja nyitva állt, a látogató a nélkül, hogy csengetett volna, belépett, s a lépcsőkön fölhaladt. Most azonban habozni látszott, megállt s aztán a lépcsőkön újra lefelé menni hallatszik. Dupuit az ajtó felé sietett, de mielőtt kiléphetett volna, az idegen újra felhaladt a lépcsőn. Most nem fordult többé vissza, hanem határozott léptekkel közeledett ajtókhöz s kopogtatott rajta.

„Szabad!“ kiáltá Dupuit barátságos hangon. A látogató belépett. Tengerész volt, legalább minden látszat arra mutatott. Nagy, erős, izmos ember volt, hetyke, bátor tekintettel, mely azonban nem volt ellenszenves. Nap bar-

nitott arcát sűrű bajusz s szakál árnyalta be. Kezében vaskos tölgyfa botot tartott; látszólag ez volt minden fegyvere. Ügyetlen bók után, jó estét mondott. Habár neuf Chateli tájszólással beszélt, kiejtése mégis párisi születésre mutatott.

„Üljön le barátom!“ szólítá meg Dupuit: „Ön valószínűleg Orangutangjáért jött! Valóban irigylem öntől ez állatot, mely fájának egyik legkritkább s legértékesebb példánya. Mily idősnek tartja?”

A tengerész mélyen fellélegzett s mintha valamely nagy tehertől menekült volna meg, könnyebülten szólt:

„Azt biztosan nem határoztam meg, de 5—6 évesnél semmi esetre sem több. A majom itt van önnél?”

„Oh nem, itt illő hely sem volna számára. A szomszedszedságban egy lókereskedő istállójába helyeztem el. Holnap reggel elküldhet érte. Ön tulajdonjogát mindenestre igazolni képes?”

„Természetesen képes vagyok erre.“
„Valóban nehezen tudok ez állattól megválni.“

„Fáradságát, költségét nem kívánom ingyen, Uram!“ szólt a tengerész. „Kész vagyok mindezekért illő árt fizetni.“

„Ez természetes és méltányos,“ felelé barátom. „De mit követeljek mindezért? Engedjen kissé gondolkodnom. — Igen, most már tudom. Fizetésül mondja ön el nekem mindazt, mit a Morgue utcái gyilkosságról tud.“

Dupuis e szavakat igen halkán s nyugodtan ejtette ki. Ép oly nyugodtan az ajtóhoz ment, bezárta azt, s zsebébe tette a kulcsot. Ekkor teljes nyugalommal s csendességgel pisztolyt vont elő s maga elé az asztalra helyezé.

A tengerész arca vér piros lett, mintha szélhűdés környezné. Felugrott s botjához kapott. De már a következő percben halott halványan vissza esett helyére. Szólni nem tudott, s én szívembél sajnáltam őt.

„Barátom, ön teljesen ok nélkül nyugtalan-

Városunkban ismét szaporodnak a koldusok, nincs ajtó, melyen naponta tíz is ne kopogtatna, s úgy látszik a rendetlen állapotban a koldus urak már bizonyos systemát is hoztak, Kaposvár utcái és azok lakosságának faja szerint ők is felosztották magukat, fajnemzetiség és vallás szerint, egyik nap mind erőteljes munkaképes koldus jön, másnap nők, harmadnap gyerekek — úgy látszik az egész család így vesz részt a közös keresetben, figyelmeztetjük arra a város kapitány urat s bár méltányoljuk elégtelenségét a rendelkezésre álló rendőr személyzetnek, mégis hiszünk, hogy erélyes fellépése legalább egy időre ismét elriasztaná sok kujtorgót a város területéről.

A regale kérdése.

II.

De kielégítene-e a miniszteri tervben javasolt módozat a községek érdekeit?

Ép oly keveset, mint a tulajdonosokét.

A községekre annyi teher van amugy is róva, hogy nemcsak nem tanácsos, sőt egyenesen veszélyes azt szaporítani; negyven-ötven éven keresztül a bankok adózójává tenni a községeket a kétes értékű regale jog megvétele, oly meggondolatlan, a melyet még a mi kormányunktól sem várhattunk.

Teljesen bizonyos a dologba az, hogy a megváltás javasolt s szándékolt módozata szerint a községek azon hasznót, melyet eddig a hosszabb vagy rövidebb ideig ingyen gyakorolt bormérésből huztak minden kárpótlás nélkül — legnagyobb részben legalább — elvesztik, mert a ki szeméit azért tartja nyitva, hogy lásson, az nem hiszi el, miként a megváltás után a községek azon jövedelmet élvezendik, a mennyi jövedelmet az uri és községi bormérés együtt ma hajt, ily nevezetes átalakulás folytán az összjövedelem tapasztalás szerint csökkenni szokott; hozzájárul ehhez azon értéknek bizonytalansága, melyet a községek magukhoz váltandók lennének, nagyon sok a tulajdonostól nem függő tényezők határozzák meg a bormérés nagyobb vagy kisebb jövedelmezőségét; forgalmi utak más irányban vezetése, új vasuti vonalok építése, új szállótelepek alkotása vagy régiek felhagyása növelhetik, de teljesen meg is ronthatják azt. Közel fekvő tehát, hogy a község által magához váltandó mostán nagy értékű jog, közelebb vagy távolabb jövőben értékét vesztheti, s akkor hosszú évek során át viseljük a terhet a

községek semmiért; ez oly terv, a melynek létesítéséhez nem járulhat senki, a kit nem vezet más mint a közérdek, a kit nem vezet más mint hibás intézményeink megjavításának igyekezete.

Miért kell a regale jogot megszüntetni? Azért, mert a bortermelőnek áll utjába, azért mert a bortermelés felvirágosását lehetetlenné teszi az által, hogy a vásár körét megszorítja s az eladót könnyű martalékul odaveti azoknak, kik tulajdonul vagy bérbe bírván a regalet mint egyedüli vevők jelentkeznek, s ez által módjukban van a kereslet s kínálat törvényeihez képest az árakat a termelő hátrányára s maguknak indokolatlan hasznára megálapítani.

De meg kell szüntetni a fogyasztó közönség érdekében is, mert az eladóvá átváltozott előbbi vevő a mint előbb maga hasznára lenyomta az árakat a termelővel szemben, úgy most fel emeli azokat a fogyasztó ellenében, a termelő csak olcsón adhatja el produktumát a kevés vevőnek, a fogyasztó pedig csak drágán veheti meg ugyanazt a kevés eladótól.

Nem az a kérdés tehát ez irányban, vajlon többen vagy kevesebben gyakorolják vagy gyakorolhatják-e a szeszes italok kimerését, hanem az vajlon a szeszes italok mérésének joga korlátozja-e a termelőt, hogy borát vagy pálinkáját bárkinek s oly mennyiségbe a mint az neki hasznos, eladhatja-e vagy sem? S az a kérdés vajlon a fogyasztó közönség oly áron, oly mennyiségben veheti-e, a mint azt a természet, a valódi helyzet szolgáltatja körülmények vagy saját szükségére engedik vagy követelik avagy nem?

S megszüntetendő a regale jog a közmoralszempontjából is, mert mai formájában a nép erkölcsiségének méltelye, vagyonosodásának temetője; mindennek orvoslása pedig a kizárólagos jog fenntartása mellett a személyes tulajdon oly megtámadásával történhetne melyet csak a végszükséggel s csak az által lehetne indokolni, ha minden egyéb eszközök haszontalansága bebizonyítva lenne.

De mert megszüntetendő a regale s mert a miniszteri javaslat ennek nem megszüntetését, hanem új életre ébresztését tervezi, elvetendő javaslat; s hogy elvettük, arra reményt nyujt nekünk, nem ugyan a parlamenti többség magatartása, hanem a javaslat pénzügyi képtelensége, melynél

fogva azt a felhívott pénzüzetek már is visszatartották. T.

Megyei ügyek.

Megyének augusztusi évnegyedes közgyűlése aug. 7-én vette kezdetét s már 8-án délre a tárgysorozat összes száma kimerítette.

Feltűnő kevés számmal jelentek meg a bizottság tagjai, akarjuk hinni, hogy ennek okát a kedvezőtlen idő következtében összehívott munkában kell keresnünk, mert valóban egyike volna közéletünk legszomorítóbb jelenségeinek, ha a gyűlés gyér látogatottságát mindinkább terjedő részvét hiányának, a közügyek iránti közömbösségnek kellene tulajdonítanunk.

Az alispány közigazgatási bizottság és árvaszéki elnöki jelentések után — melyek főbb mozzanatait helyszülke miatt csak jövő számunkban közölhetjük — következett a miniszteri rendeletek tárgyalása. A ló és marháslevelek elvesztése esetében követendő eljárást szabályozni akaró kereskedelmi miniszteri rendelet ellenében, felterjesztés határozatott, a mennyiben ez által a megyének előbbi s ennél sokkal célszerűbb szabályrendelete érvényét vesztené.

A sorrend további folyamában, Kaposvár város közevetvám szedési jogának újabb öt évre leendő meghosszabbítása iránti kérvénye pártolól a miniszteriumhoz felterjesztetett, ellenben a város azon határozata, hogy a felsőbb polgárlányiskola a kisdudovoda telkére építtessék, megsemmisített.

A kiküldetések sorában felhivatott a megbízott választmány, hogy az árvavagyon tömeges biztosításának módozatai iránti javaslatát f. é. novemberi gyűlésre multhatatlanul adja be.

Csurgó nagyközönség határozata, mely szerint az ottani gymnasium érdekében 5000 frt alapítványt tett; a telekkönyvi hatóság részére pedig megfelelő helyiséget ajánlt fel, helyeslőleg vetetett tudomásul.

A megyei törzsvagyon-pénztár.

A megyei régi tartalék alap.

A megyei betegápolási alap 1881. évi zárszámadásai helybenhagyólag elintéztettek.

Nevezetesebb vita egy tárgy körül sem fordult elő, úgy látszott, mintha a kevés megjelent sietne vissza a sok otthonmaradotthoz.

9-én megtartott a közigazgatási bizottságnak augusztus havi ülése, melyen a folyó tárgyak még az nap délelőtt elintéztettek.

H I R E K.

— Ordódy Pál közlekedési miniszter és Hieronymi Károly ugyane miniszterium államtitkára állásaikról lemondottak. A miniszter utóda állítólag Károlyi Sándor gróf lesz.

„Szólt Dupuit barátságos hangon. „Mi önnek csak javát akarjuk. Szavamat adom önnek, hogy mi a legjobb szándékkal vagyunk ön iránt. Határozott meggyőződés, hogy ön a Morgue utcai rémtettben ártatlan, habár azzal némi összeköttetést maga sem tagadhat. A mondatokból láthatja ön, hogy ez ügyről oly uton-módon szereztem értesülést, mely utról-modról önnek fogalma sem lehet. A dolog így áll: Ön semmi olyat nem követett el, mit elkerülhetett volna, vagy a miért felelőségre vonathatnék. Ön még csak el sem tulajdonított semmit, habár ezt büntetlenül tehetne volna. Ne titkoljon el semmit erre önnek nincs semmi oka. Másrésztől, mint becsületes ember, kötelezve van az igazat megmondani, mert egy ártatlant vádálnak azon büntetlennel, melynek elkövetője ön előtt tudva van.

Mialatt Dupuis beszélt a tengerész visszanyerte lélekjelenetét, habár előbbi hetyke modora nem is tért vissza.

—Isten engem úgy segítse! Szólt kis szünet után. „Mindent el mondok önnek, úgy, a hogy tudom, de ön felét sem fogja elhinni annak, a mit mondandó vagyok. Erre számítani is balgaság volna. De én mégis ártatlan vagyok s szívetem megkönnyebíteni akarom, ha az élettembe kerülne is.”

Vallomása a következő volt: Ő nem régi-ben hajójával az indiai szigeteket látogatta meg. A hajó személyzetének egy része Borneon partra szállt s kirándulást tett a sziget belsejébe. Ez alkalommal fogta ő egy pajtásával együtt az Orangutangot. Pajtása meghalt s ő a majom egyedüli birtokosa maradt. Miután ez állat, fékezhetetlen vadsága által már utközben tengerbajt s fáradtságot okozott neki, Párizsba érve saját szállásán szigorun zárva tartotta azt. Laktársainak kíváncsiságait kikerülő, szorgosan rejtve tartá az állatot, mely egy még a hajón kapott megbézés folytán lábujjban szenvedett. Meggyógyulása után a majmot eladni szándékozta.

A gyilkosság ejelén: vagy jobban mondva

hajnalán, a tengerészek által rendezett mulatságból haza térve, a majmot nagy megbotránkozására, saját hálószobájában találta, melyet az fogságából kiszabadulva, birtokába vett. A orangutang, borotvával kezében, szappan habbal borított arccal, tükrök előtt ült, mint azt valószínűleg a kules lyukon leselkedve, gyakran látta gazdájától. Mikor e veszélyes fegyvert, az ügyes és óriás erejű állat kezében látta, rémülteben megkövülve állt s első perczben nem tudta mitévő legyen. Miután azonban mindeddig sikerült neki vadállatot szigorú fenytés által megfékezhetni, most is a korbács után nyult. Még látta ezt azonban az orangutang, midőn nyilsebességgel telugorva, kirohant az ajtón s a folyosó egy nyitott ablakán át, az utcára vetette magát, a tengerész kétségbeesetten követte A majom, kezében a borotvával, meg megállt, visszanezett s üldözője felé esze-veszettezen hadonázott veszélyes fegyverével. De a gazdája kissé megközelíté, villam gyorsasággal tovább ugrott. Egy ideig így folytatódott a rémes vadászat. Hajnali három óra volt s az utcákon még magány és csend uralkodott. Midőn a szökevény ama végzetes négy emeletes ház mögötti szűk utcáskába ugrott, figyelmét egy a negyedik emeleti ablakból kicsillandó lámpafény ragadta meg. Rögtön a ház felé rohant. Megpillantotta a villámhárítót, hihetetlen ügyességgel felkuszott rajta, a teljesen kitárt ablaktáblát megragadta s abba kapaszkodva, bámulatos rugékonysággal belédította magát, az ablakon át a szobába, egyenesen az ágy fejére. Mindez egy percz műve volt. A szobába érve az Orangutang az ablaktáblát újra visszatökte előbbi helyére.

A tengerész nem tudta, hogy örüljön-e vagy inkább rémüljön. — Most az állatot újra befoghatni reménylette, mert az menedéknél vélt újabb fogságából csakis a villámhárítón szabadulhat újra, hol ő neki könnyű lesz azt feltartóztatni. Mázrészt komoly aggodalmakat ébresztett benne azon gondolat, hogy a vadállat veszélyes fegyverével mit művelhet a szobában

hová behatolt. E gondolattal hajtva folytatá tovább az üldözést. Neki, mint gyakorlott tengerésznek nem volt nehéz a villámhárítón az ablakig felkuszni, itt azonban fennakadt, s nem bírt tovább haladni. Minden, a mit tehetett abból állt, hogy előre hajolva tekintett a szobába. E tekintetre azonban kicsinyben mult, hogy támpontját elvesztve, le nem zuhant a borzasztó mélységbe. E perczben harsogott fel a halálos jajkiáltás, mely a Morgue-utca lakóit álmaiból felriasztá. L'Españaye asszony és leánya hálóköntösben voltak, s némely iratok elhelyezésével voltak elfoglalva, melyeket a sokat említett s a szoba közepén álló vasládikába rakosgattak. A ládika nyitva állt s tartalma a földre kirakva volt. Az áldozatok háttal az ablakhoz fordulva lehettek s a hozzájuk behatoló rémes látogatót nem vették észre rögtön.

Midőn a tengerész az ablakon bepillantott, az óriás állat L'Españaye asszonyt hajánál tartotta s a borotvával egy borbély minden mozdulatait utánozva, a nő arca körül hadonázott. L'Españaye kisasszony mozdulatlanul, ajultan a földön hevert. Az öreg nő rémült jajkiáltása a majom kezdetben, valószínűleg barátságos szándokait vad dühre változtatta, s vas izmu karjának egy erélyes mozdulattal az öreg nő torkát borzalmas metszéssel csaknem teljesen keresztül vágta. A vér látására még dühösebbé lett. Szikrázó szemekkel rohant az elalélt leányra. Rettentő karmait nyakába vágta s vas markával addig fojtogatta, míg az meg nem halt. Most tévovázó tekintete az ágy felé fordult, s ekkor megpillantá gazdájának az ágy feletti ablakon át mutatkozó, borzalomtól kővé meredt arcát. A vad állat dühre a reá váró fenytés és korbács emlékének rögtön gyáva félelemmé vált. Bűnös voltának tudatában véres tettet mintegy elpalásolni s elrejtetni akarva, a szobában esztelenül ide-oda ugrándozni kezdett, s e közben a butorokat feldöntögette, összetörte, s az ágyból az ágyneműt földre szórta. Végre az ifjabb hölgy holttestét felkapta, s azt óriás erővel a kémény kürtőjébe szorította. Aztán felragadva az öreg nő

— **Eljegyzés.** Dr. Hochreiter Kornél esur-gói ügyvéd eljegyezte özv. Redenich kercseligeti birtokosnő bájos leányát Lujzát.

A buda-pécsi vasut megnyitása jövő január hó előtt alig remélhető, az építésnél nem várt nehézségek fordulnak elő, egy alagut épí-tése is szültségessé lett.

A katonaságnak területiális elhelye-zését furesán kezdik, a 44-ik — somogyi fiukból álló — ezred főtiszt lakások s az irodai helyi-ségek bérletét szeptember hó 29 ére felmondot-ták; csak nincs szándékban a marmarosiakat ideküldeni?

Stern Ignácz helybeli bádogos segéd va-sárnap, 6 án este a panorámás bódében hamis egy forintossal akart fizetni. Az eset feljelentet-vén, a rendőrség az előleges vizsgálatot azonnal megtartotta s az ügyet a járásbíróhoz áttette. A segéd állítása szerint a hamis pénzt atyjától kapta.

— **Németh Ignác**z által 6-ára ren-dezni szándékolta s a kedvezőtlen idő miatt elmaradt physikai előadás, mint a falragas-zok hirdetik, augusztus 15-én fog meg-tartatni.

— **Párbaj.** A városunkban állomásozó honvédszázaljak két hadnagya nézeteltérés miatt párbajt vívott. Egyik három sebet kapott.

— **Ma kezdődtek meg** a zala-egerszegi ünnepélyek, — a hol tudvalevőleg az országos tüzoltószövetség 6-ik közgyűlését tartja. — Az összes vasutvonalak jelentékenyen mérsékelt áron szállítják oda az ország távol vidékeiről a tüzoltókat. — A tüzoltói intézmény széles körben hódít már, különösen városainkban, — s az országos gyűlésre a társadalom számos rétege, különösen a városi polgári osztály tömegesen jelenik meg. — A kis Zala-Egerszeg városa hem-zegni fog pénzes tárczával telt vendégeitől, — s eltekintve a gyűlés szakszerű jellegétől és ered-ményétől — üzleti szempontból jelentékeny nyereséget ér a Zala-Egerszeg kereskedőit, üzlet-embeireit, s szép pénz marad ott forgalomban. — Kaposvár önk. tüzoltó egylete is képviselve lesz Jancsovits Gyula főparancsnok vezetése alatt, — talán ha a küldöttség haza jő s elmondja a mit látott, tapasztalt, a mi város atyáink sem vonakodnak attól, hogy Kaposvár is mozogjon a jövőben kissé társadalmi téren is, — mert a ki nem mozog, elmarad s nem gyarapszik.

— **Halálozás.** Szabó Ferencz szár-szói református tanító s levita — a mult héten halt el 68 éves korában. — Élete utolsó napjait munkás s közszeretben álló fér-fiu volt. — Az 1869. évi országgyűlési képviselő választások alkalmából ő is egyik jelentékeny porszem volt azok között, a kik kivitték, hogy Somogy megyében 8 balpárti képviselő lett egy-szerre megválasztva. — Számos gyermekei gyá-szolják, köztük Szabó Sándor szigetvári ügyvéd, megyei tisztelbeli ügyész is. — Béke hamvaira!

— **Zenészeinkről.** Barcza (Simplicius) József zenekarával jövő hó elején visszaérkezik.

ballabát, azt a másik ablakon át az udvarra ló-dította.

Mikor a majom a véres holttesttel az ágy feletti ablak mellett elment, gazdája rémülten visszatáborodott s a villámhárítón hanyat hom-lok inkább leesve, mint lekuszva a rémtett kö-vetkezményeitől való félelmében esztét veszttve, a majmot sorsának átengedve, lakására sietett. A sokat említett két hang tehát, melyet minden tanu vallomásában megemlített, nem volt egyéb, mint a francia tengerész rémült s fenyegető ki-áltása s a vadállat doemoni csaholása.

Mit mondjak még egyebet. A majom való-színűleg ép az ajtó-betörés percében menekül-hetett le a villámhárítón, s utána az ablak talán az ajtónyitástól keletkezett légvonat következté-ben magától becsukódott.

Barátom csodaszerű találékonysággal fe-dezte fel a valót, s az orangutangot még csak pár nap mulva gazdája fogta be s tőle az a Fer-din des Plantes számára nagy áron megvásárol-tatott.

Le Bon Adolphot, miután a rendőrséget az esetről értesítettük, rögtön szabadon bocsáták. A rendőrfőnök azonban, ki eddig barátommal a legjobb viszonyban volt az egész dolog feletti bosszuságát nem tudta teljesen elpalástolni, s némi gonyolódással értésére adta Dupuisnak, hogy jobb, ha a varga kaptafájánál marad.

Miattam beszélhet ő, szült távozásunk után Dupuis, „most csak hadd furdalja lelkiismerete én megelégszem avval, hogy saját szakmájában legyőzhettem. Habár a rejtély megoldása nem oly bámulatos s irigyelendő, mint ő hiszi. Barátunk a rendőrfőnök azonban abban hibázik, misze-rint sokkal okoskodóbb, hogysem valóban okos lehetne. Mind e mellett elég furtangos fickó. S én különösen becsülöm egy tehetségért, mely tehetségének köszönheti eszélyességének s éles elmiségének nagy hírét, s mely abból áll: hogy minden létezőt tagad, s minden nem léte-zőt kitalál. Csák.

Utjában Grác, Merán, Trier, München, Frank-turt, Hamburg, London és Brüsselt érinté, minde-nütt taps és elismerést arattak; Londonban hat hétig időztek s innen jöttek Szt-Móritzra, hol jelenleg is tartózkodnak. — Most még Stra-sburgot és Baden Badent látogatják meg, azután egyenesen baza jönnek. Utjukban ezuttal nem csak hírt, de pénzt is szereztek, jó keresetük volt. Simplicius egy 500 frt értékű gyémánt mellűt is kapott.

— **Balaton-Füreden** augusztus hó 22 és 23-án a győri csónakázó-egylet nemzetközi vitorla-evezési és uszóversenyt rendez, melyre a nevezések tegnapig voltak Győrbe az egylet tit-kárságához beküldendők. A fürdőben július hó végeig 1491 vendég fordult meg.

— **Keszthelyen** a jótékony nőegylet jun 29-én a Nieszner-féle vendéglő kerti helyiségében sikerült táncmulatságot rendezett, mely anya-gilag is kielégítő volt a mennyiben az egylet pénztárának 122 frt 50 krt jövedelmezett. A vigan mulató vendégek közt tudósítónk megne-vezi Somogyból Kim Ilona (P. Kovácsi) és Kacs-kovics Ilona (Kaposvár) urhölgyeket. A szin-házat kevesen látogatják, daczára hogy oly művészek játszottak, mint Ujházy Ede a nemzeti színház ezen elsőrendű tagja, utóbbi napokban az öreg Szuper is játszott.

— **A nagy-kanizsai** önkénytes tü-zoltó egyesület 1882. évi aug. 15-én tartandó zászló-avatási ünnepélyére kiadta a meghívókat, e szerint: augusztus 14-én ismerkedési estély tartatik a „Zöldfa kert“-ben. Augusztus 15-én d. e. 10 óraker az összes tüzoltói vendégek kísére-tében Henz Antal főparancsnok ur házából vite-tik az egylet zászlója a főtérre, hol az avatás 11 óraker veszi kezdetét. Délután 2 óraker közebéd az „Arany Szarvas“ dísztermében. Délután 6 óraker díszgyakorlat a főtéren. Este pedig tom-bolával egybekapcsolt táncvizigalom tartatik az „Arany Szarvas“ termeiben.

— **A Kaposcsatorna** társulat aug. 24-én reggel 9 óraker Dombóvárott rendes közgyűlést tart, melyre a tagokat meghívja Döry József elnök.

— **Krumpach helybeli mulakatos** által készített 3 vasu ekével megtartott szántás próba az előző esőzések felázott talaj daczára sikerült, a bemutató elismerő bizonyítványt is kapott.

V i d é k r ö l.

Tek. szerkesztő ur!

Szélén lakván megyénknek, de a rozsz idő-járás által is gátolva, sajnálatomra a 7-ki me-gyei gyűlésen részt nem vehettem, teljesen megbízható kútfőből azonban annak lefolyása, mint hiszem, teljesen a valónak megfelelőleg ju-tott tudomásomra.

A megye gyűlése rendben folyt le s elvé-gezte mindazon 66 tárgyat, mely a sorozatban foglaltatott, tehát meggyőződött a közönség, hogy tisztviselői dolgoztak, a naponta tekervé-nyesebb sok községi ügyeken higgadtan, sze-rencsésen keresztül hatolt, ki sem vont elő há-jánál fogva szükségtelen szörszálhasagató vitá-kat, szóval a bürokratikus vármegyei kö-telességének eleget tett és novemberig nyugodhat.

És mégis! engedje meg t. szerkesztő ur, hogy önnök nyiltan kimondjam, miszerint en-gem, ki megvallom az ezeréves vármegyét öre-gnek, de nem tuléltnek tar-to m, e gyűlés sehoggy sem elégitett ki, a 66 tárgy szabályszerű letárgyalása és ez által tisztviselőink tevékenységének ellenőrzése a megyei gyűléseknek ugyan fontos, de nem egyedüli teendői; a megyei közönség virilis, de különösen választott bizottságától joggal várhatja el, el is várja, hogy kebeléből származó indítványokra a megyét érdeklő események iránt vitát idézzen elő, mely vagy irányt adjon künn, vagy a künn tapasztaltakról biztos látékört nyujtson fenn.

Érdeklél vártuk, mi nézetben van a megye a regale jognak küszöbön álló megvál-tása iránt, ritkán volt még kérdés, mely iránt annyira szétágazók lettek volna a nézetek. Sok község kész lévén költséges építkezéseket tenni, a katonaság beszállásolásának állandósítása ér-dekében, felvilágosítást vár az új hadszervezet-nek ez iránybani befolyásától; a lapokban olvassuk, hogy az ország keleti határon a nem-zeti jelvény és pedig a koronaherceg jelenlé-tében megsértetett. Somogy szinte határszéli megye és nem ártott volna egy enuncziációval tanúságot tenni arról, hogy Magyarországot nem Zákányban hisszük végződni. Tab és Zics a kor-mányhoz fordult a nagy elemi csapás folytán segélyért, nem érdemelték volna e megyei tá-mogatást? Az alkotmányos szabadságot mélyen sértő kormány rendeletekről szólnak a lapok sajtóügyekben, a kedélyek nem kis nyugtalaní-

tásával, sem az alispáni jelentésben, sem a tárgysorozat más számában elő nem fordul ez ügy, tehát hinnünk kell, hogy Somogyba nem jött olyféle rendelet, de ha kérdés tétetik és erre megnyugtató világos válasz adatik, mégis csak jobb lett volna.

Nem tartozom azok közé, kik a megye termét örökös meddő viták színhelyének szeret-ném látni, de viszont nem képzelek a megyei intézményre nagyobb veszélyt, mint mindig minden-hez hallgatni, a nyilvános élet egy fac-tora sem struczmadár, mely fejét eldugva, magát láthatatlannak gondolja; évtizedeken át halljuk felsőbb köröktől hangoztatni, ezt nem jól teszi a vármegye, azt meg rosszul teszi, de ezért a vármegye minden elejbe gürdített akadály daczára mindig fennál, de ha hallgatni fog, ha a rövidebb vagy hosszabb tárgysorozatok fogják képezni működése egész terét, akkor igaz, mindig azt fogják hallani, hogy a megye gyűlése ren-den, példás rendben folyt le, de alig hiszem, hogy e gyűlés a vármegye lesz. K.

A hét története.

A trieszti ünnepélyek má-sodik napját véres merénylet zárta be ugyan is: Károly Lajos főher-czeg, mint a trieszti kiállítás fővédnökének tisz-teletére impozáns fáklyázórendezett a ve-teránok egylete, a mely egylet Triesztbe a né-met elem legfőbb képviselője. Óriási néptömeg hűmpölygött az utcákon. A fáklyásmenet meg-indult. A menet a korszón át a helytartósági palota telé vette utját, minthogy a főherczeg ott lakott. — A menet élén ment dr. Dorn a „Trieszter Ztg.“ főszerkesztője, a Budapest is ismeretes hírlapíró, ki egyuttal a veterán-egyesületben tiszti rangot visel. Mellette Räcké alezredes, Dorn barátja haladt. Mikor a menet a Via del Corson az „Aquila Nera“ nevű szál-lóval szemben lévő 9. sz. házhoz ért, egyszerre egy bomba zubant le s hirtelen óriási döréjjel robbant szét. A gyilkos eszközt a magasból dobták le, épen a menet élén haladók közé.

A robbanást követő pillanatban Dorn e fölkiáltás-sal: „Räcké, oda van a lábam!“ mellette álló karjaiba rogyott. Egy kis körben a bomba izo-nyatos pusztítást vitt véghez, s az első pillan-atban azt lehetett hinni, hogy többen meghal-tak. A bátrabbak azonnal a megsérülteknek se-gélyére siettek. Dornt, ki eszmélet nélkül he-vert, a körülötte állók fölemelték s a legköze-lebbi gyógyszerháza vitték. Jobb lábát a bomba-egészen szétzúzta: a megjelent orvosok rátették az első kötést az izonyu sebre, azután a sze-rencsétlen férfit kocsira helyezték s lakására szállították. Itt az orvosok konstatálták, hogy Dorn jobb czombjának mindkét csontja szót van zuzva. E közben a többi sebesülteket is lehetőleg gyors ápolás alá vették. Kiderült, hogy öten igen súlyos s nyolczan könnyebb sérülést szen-vedtek. Legszerencsétlenebbül járt egy Forti Angelo nevű fiatal pinceszér. Ez fején kapott bor-zasztó sebet. Kocsin szállították kórházba azon-ban már utközben meghalt. A zavar lecsende sedése után a fáklyásmenet rendezői folytatták a loyális tüntetést. Miután a sebesülteket elszál-lították, a menet tovább folytatta utját; mikor a helytartósági palota elé ért, a katonai zene-ka néhány darabot játszott, miközben a főher-czeg az erkélyre lépett. A roppant néptömeg harsány éljenzéssel fogadta, mire a főherczeg, ki előtt a történeteket eltitkolták, megköszönvén a tüntetést, Räckét magához hívatta s vele ke-délyesen társalgott, a tömeg innét az olasz con-sul lakása elé vonult, ott bevverte az ablakokat s fenyegetve mindenfelé az olasz pártiakat, végre szétoszlott; az utcákon erős őrzéret czirkált, a kiállítókat vagyunk biztonságba helyezésétől gon-doskodtak, s már ugylátszott, hogy az olasz párt csakugyan elérí kitűzött célját, — mely nem volt más, mint a kiállítás megbuktatása, midőn a kedélyek lassan lassan csilapulni kezde-nek annyira, hogy ma már remélni lehet, misze-rint a sajnós eseménynek, melynek előidézőit mint hirlik három mérsáros legény személyébe el is fogták, komolyabb következtése nem leend.

Bosznya és Hercegovina a kor-mányzásának rendezésére. Kállay megtette az első lépéseket, az erre vonatkozó rendeletek ki-adattak; ugylátszik, hogy olyképpen czélozzák a rendezést, a mint rendezte Bach Magyarorszá-got a szabadságharc leverése után, nem nehéz eltalálni, hogy ez a lakókat alig békíti ki; újabban mind sürűbben jönnek a felkelőkkel

csatározásokról hírek. Ő felsége a király az idei esztendő mindazon katonákra nézve, kik a tartományokba szolgálnak, hadi évnek nyilvánította, ezen esztendő tehát kétszeresen fog számítani.

Egytomból kisebb összeütközések híret küldik, az angolok Arabi pasa katonái között, számbavehető eredményük egyik részről sem volt eddig. Legujabb — még meg nem erősített — hírek szerint a katonák Kairóban Arabi alkirálynak kikiáltották, Tewfik pasát pedig trónvesztettnek nyilvánították. A Suez csatorna semlegessége ez ideig megsértve nem lön.

Anglia s Szultán között a viszony mindinkább feszültebbé lesz, daczára a konferenciába résztvett hatalmak igyekeztének, kik a béke megzavarását meggátolni igyekeznek, tartván attól, hogy az Egyiptomban lobbott vetett szikra egész Európát lángba boríthatja az esetre, ha Anglia s Törökország között nyílt harcra kerülne a dolog.

Oroszországban a hajóhad már is parancsot kapott, hogy minden eshetőségre készen tartsa magát.

Franciaországban a kormányválság végét érte, Grévy elnök miután Freycinet megmaradásra birni képes nem volt, Duclerc senatort kérte fel új kormány alakításra, ki is e tisztelet elvállalván a miniszteriumot következően állította össze: Duclerc kormányelnök s külügy, Fallières belügy, Devés igazságügy, Duveaux közoktatás, Tirard pénzügy, Billot hadügy, Jauréguiberry tengerész, Cochery posta és távirat, Mahy földmívelés és Pierre Legraud kereskedelmi miniszterek. Az új kabinet kinyilatkozta, hogy a külügyi politikát illetőleg nem köti magát az eddigi eljáráshoz.

Gazdaszat, ipar és kereskedelem.

Megyénkben a múlt hét nem tartozott a kedvesek közé, az eső majdnem mindennap esett, ez által a gabnaneműek készítése, ugy a szőlő érése is hátráltatva van, pedig a korai érő fajok a hét folyamában a piacra küldhetők lettek volna, ha az esős idő be nem áll;

A gabonaárak emelkedőben vagynak, a mi nemcsak a cséplésre kedvezőtlen időnek s ugy a készlet megfogyásának tulajdonítható, hanem okát abban találja, hogy a külföldön — mint ezt általában megerősítik — az aratás nem volt kielégítő; gazdáink azért az eladással felettébb ne siessenek.

Kaposvári piacziarak.
1882. aug. 8-rol. Buza 9.40—9.80-ig; Rozs 6.60—7-ig. Arpa 6.40—6.80. Zab 6.80—7.

Árak a budapesti gabnatőzsdén.
Augusztus 9-én, Buza 10.30—10.90-ig; Rozs 7.10—7.40-ig; Arpa 6.50—9-ig, Zab 6.95—7.10 ig az irány emelkedő.

Különfélek.

A francia miniszterium új tagjainak életrajza.

Duclerc kormányelnök. Charles Théodore Engene Duclerc született 1812-évbén Bagneres de Bigone-ban. Mig tanulmányait folytatta, nagy nélkülözésnek volt kitéve. A Le Bon Seus című újságnál mint korrektor kezdte működését s a harminczas években már a lap főszerkesztője volt; onnan átment a Revue de Progres hez s részt vett a Dictionnaire Politique szerkesztésében is. 1840-ben a Nationalt szerkesztette s hat éven keresztül a közgazdasági rovatot vezette. 1846-ik évben visszavonult a közéletől, azonban 1848-ik évben kilépett tartózkodó állásából s Garnier Pagés a párisi mairnek segédje lett. Ez állásában a községek szervezésével foglalkozott s számos tervezetet létesített, a melyek a párisi rendőrségnek a londoni rendőrség mintájára való szervezésére vonatkoznak. 1848-ik évben március 6-án mint államtitkár belépett a pénzügyminiszterumba, s május 10-én átvette a pénzügyminiszteri tárczát. Május 15-én a lázongókkal szemben nagy erélyt fejtett ki, s a júniusi napokban többször veszélynek tette ki magát, az ostromállapot megszüntetése mellett küzdött s végre siker nélküli küzdelme után kilépett a kabinetből. Azután mint képviselő, az ülésszak végeig nagy tevékenységet fejtett ki a kamarában. Mig nem ujra visszavonult a megánsolatba, s tanulmányainak szentelte életét s különösen ipar kérdésekkel foglalkozott. Később meghívták igazgatónak az Ebro csatornázásához s e minőségben a spanyol „Credit Mobilie nek” az élén állott. Pár év mulva ez is befejeztetvén, Bayonne-ben élt, s történelem irással foglalkozott s egy ideig keveset lehetett felőle hallani, 1870. december 29-ama bizottság elnöki székében találjuk őt, mely a Napoleon alatti miniszterium számadásainak megvizsgálására lett kiküldve s 1871. az alsó pyreneiket képviselte a nemzetgyűlésben. Híve

Laptulajdonos s kiadó Szalay Imre.

volt a baloldálnak s a Németországgal megkötendő béke ellen szavazott határozottan ellenezte a polgári törvények felülgészítését és a kereskedelmi szerződések megtartását. A szenatus megalakulásakor annak életfogytiglani tagjává választatott s a baloldal egyik vezére volt. Itt folytatta az általa régebben megkezdett politikát, nevezetesen a a Broglie heczeg által kért feloszlítás ellen szavazott 1876. jul. havában.

Fallières, belügyminiszter. Fallières (Crlément) Armand) született Mézinben (Lot-et-Garonne) 1841. november 6-án. Jogot tanult, s azután Nérac város polgármestere volt 1873 ig. A néraci republikánus párt 1876. febr. 20-án beválasztotta a kamarába 8376 szavazattal a bonapártista jelölt 6442 szavazata ellenében. A gauche republicaine csoportban foglalt helyet s több ízben kiűntette magát szónoki képzettsége által. 1877. május 16-án egyike volt azon 363 képviselőnek, kik a Broglie miniszteriumnak nem szavaztak bizalmat. A következő év október 14-én ismét képviselővé választatott.

Legraud, kereskedelemügyi miniszter. Legraud (Pierre) született 1834. május 13-án Lilleben — kezdetben ügyvédkedett. 1870. szeptember 23-án Nord prefektjévé nevezetett ki, s élénk részt vett Faidherbe tábornokkal együtt az északi hadsereg szervezésében. Az 1876. február 20-iki választások alkalmával a lillei I. kerület képviselőjévé választotta, ellenjelölt nélkül 9127 szavazattal. A kamarában a baloldalon ült, s a republicánus többséggel szavazott. Ő is egyike volt azon 363 képviselőnek, kik megtagadták a bizalmat a Broglie miniszteriumnak. 1878. október 14-én ismét képviselővé választatott 8978 szavazattal 3847 hivatalos és legitimista szavazat ellenében.

Devés, közmunkaügyi miniszter. Devés (Pierre Paul) született Aurillacban, 1837. november 3-án. Jogot tanult, azután pedig Béziensben ügyvédkedett. A közügyekben 1876-ban vett részt először, mikor a februáriusi választások alkalmával a béziensi II. kerület 11,325 szavazattal 19,000 szavazat közül képviselővé választotta. A kamarában a baloldalon ült, s ő is egyike volt a már többször említett 363 képviselőnek. A következő évi októberi választások alkalmával Las Casas püspök ellen 11,343 szavazattal győzött.

Szerkesztői üzenet.

B. a. Rövid időn nálad leszek a tudott ügyben; akkor ígéreted beváltását is remélem.
— K. — Köszönjük Bartha Miklós nemcsak pártunknak, de az egész képviselőháznak kiváló tagja. Balaton vidéki eleményeiről tárcszázikket irt, ezek közlését jövő számunkban megkezdjük.
H. A. Értesítés hol késik?
P. F. A tény elhalgatásával nincs értelme a közleménynek; azért az első levelet szívesen, a másodikat azonban nem adhatjuk.

Szerkesztésért felelős:
SZALAY KÁROLY.

Nyilt-tér. *)

Utolsó válasz a szemforgató rektorok!

Régi monda, hogy valakinek becsületét tiszszer elrabolni könnyebb, mint egyszer visszaadni kivált oly egyéntől, ki anyagilag tönkre jutott.

A „Népjog” f. évi 31-ik számában megjelen hazug rágalmazást azon meggyőződéssel utasítom vissza, hogy én soha sem nem tartoztam, annál kevésbé csaltam meg szemforgató édes rektorbácsit.

Azon kérdéses 200 frt, melyet az ő megcsalására felhasznál, üzletem fennállásakor tulajdonom, jogos s törvényes követelésemm volt váltó képében, melyet egy himpellér czinkostársra, ki tölem áruczikket kicsalt, az ő aláírásával ellátott váltót hozott biztosítékul, s így ő nekem sem jótállóm, sem pedig szívesség-tevőm nem volt, hanem azon embernek, ki már akkor csalási szándékkal kérte aláírását s most őt ujján át kinevet, s hallgatja a harcot.

Többi hazug s rágalmazó állítására csak annyi a feleletem, hogy mindaddig, mig törvényesen be nem bizonyítja, mint őt, mint becsület rablóbandájának czinkostársait, mint erkölcsi megbuktatásom előmozdítóját, alávaló, nyomorult, hunczut gazembernek, bitang rágalmazó csalónak nyilvánítom.

Szigetvár, 1882. aug. 6-án.

Egy a huszonkilencz közül.

*) E rovatban közlöttekért nem vállal felelőséget a szerkesztő.

Az irított azon oknál fogva, mert raktáromat jövőre tetemesen megnagyobbítom a

jelen nyári évadra szóló

nagyválasztékú férfi-divatczikket, nevezetesen: saját készítésű fehér és színes férfi ingeket, lábravalót, harisnyákat, zsebkezdőt, legujabb divatu nyakkendőket, nap- és esernyőket, sétabotokat, illatszereket, por- és esőköpenyeket, utazótakarókat és plaideket stb.

megleپően olcsó áron végeladom

Bátor vagyok tisztelettel kijelenteni, hogy ezen elárúsítás nem a szokásos név szerinti végeladás — mely közönséges reklamámnál nem egyéb — ellenkezésképp alkalma nyilik a nagy érdemű közönségnek az árak tényleges leszállításáról meggyőződni.

Vidékre: Ingkellmemintákkal bérmentve szolgállok és megrendelések pontosan eszközöltetnek.

KARIKÁS LAJOS
fehérmű és férfi divatárusüzlete.
10-3. **BUDAPESTEN,**
V. ker. Dorotya-utca 3. sz.

Pályázati hirdetmény.
A köttsei (Somogy megye tabi járás) husvágó társulat részéről ezennel pályázat nyittatik egy **székállói** állomás betöltésére.

A pályázni óhajtok az állomás elnyerése végett **f. évi augusztus hó 20-án** személyesen jelentkezzenek Köttse község házánál. Azon egyén, ki az állomás elnyeri, tartozik azonnal 200 frt óvadékot lefizetni, valamint tartozik a néki átmért hust is mindig az átmérés alkalmával kifizetni.

A székállói fizetés árlejtés utján állapittatik meg olyképp, hogy minden kivágott m. mázsa hus után 4 frt a kikiáltási összeg.

Pályázni kívánók tartoznak erkölcsi és szolgálati bizonylatukat a pályázati határnapon bemutatni.

Pályázni óhajtoktól megkivántatik, hogy a számvetés és írásban kellő jártassággal birjanak.

Egyéb feltételek a pályázati határnapon megtudhatók.

Kelt Köttsen 1882. évi julius hó 20-án.
3-2 **Straner Andor** s. k., jegyző.

Árlejtési hirdetmény.

Somogyvármegye kaposvári székháza udvarán levő egyemeletes épület fölé őt szobából és megfelelő mellékhelyiségekből álló egy lakásnak, mégis tiz szobának folyosónak és lépcsőzetnek építése, nemkülönben az első emeleten levő levéltári helyiség egy részéből egy hivatal szobának előállítása a vármegye törvényhatósága bizottsága által elhatározatván s ezen határozat mkir. belügyminiszter ur Ő nagyméltóságának 37645/882 számú intézvényével jóváhagyatván, a 19,931 frt. 17 krban előirányzott ezen építési munkálatok biztosítása végett ezenel árlejtés hirdettetik.

A szobeli árlejtés 1882. évi augusztus hó 24-én délelőt 10 órakor a megyei jegyzőség hivatalos helyiségében fog megtartatni. —

Az árlejtés megkezdése előtt minden árlejtési szándékozó köteles az egész vállalati összeg 10% át azaz 1993 forintot mint bánatpénzt letenni — Szabályszerűen kiállított 50 kros bélyeggel ellátott s a kellő 1993 forint bánatpénzt tartalmazó írásbeli ajánlatok csakis az árlejtés megkezdése előtt d. e. 9 óráig fogadtatnak el; — később érkezettek figyelembe nem vétetnek. —

Az ajánlatban azon egyének vagy czégnek neve, polgári állása és lakhelye, melyek az esetleg kötendő szerződésben mint szerződő felek beiktatandók lesznek, határozottan megjelölendők. Az ajánlatban továbbá kiteendő betűkkel és számokkal azon százalék, melynek a költségtetésben foglalt árból való leengedése esetleg ezen való felülfizetés mellett hajlandó az ajánlattevő az ajánlat tárgyát képező munkára vagy szállításra vállalkozni. —

Kiteendő végre az ajánlatban, hogy ajánlattevő az építési műveletet és a helyi viszonyokat teljesen ismeri. —

Oly ajánlat, mely nem határozott árt tartalmaz, figyelembe nem vétetik. —

A bánatpénz vagy készpénzben vagy magyar járadék (Rente) kötvényekben, magyar földterher-sorsolási kölesön kötvényekben, vagy végre az állami kamat biztosítással ellátott és a forgalomnak egész kiterjedésükben átadott magyar vasutak elsőbbségi kötvényében teendő le. —

A műveleti iratok a vmegyei jegyző hivatalnál Kaposvárott (megyeház I. emelet 4. ajtó szám) a réndes hivatalos órákban betekinthetők. —

Kaposvárott 1882. julius hó 19-én.

Csepán Antal,
alispán.

Nyomatja **Jeiteles Herman.**